

Een laatste dans

Rainbow Rowell

Een laatste dans

Gaat het Cary lukken zijn jeugdliefde Shiloh weer voor zich te winnen, of komt hun reünie te laat?

Vertaald door Jeannet Dekker

ISBN 978-90-492-0421-1
ISBN 978-94-023-2405-1 (e-book)
ISBN 978-90-528-6775-5 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Slow Dance*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagbeeld en -ontwerp: © Ingrid Bockting
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Rainbow Rowell
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vrienden Kai en Paul,
tijdachines*

Januari 2006

De uitnodiging voor de bruiloft kwam, en Shiloh zei ja, natuurlijk zou ze er zijn.

Mikey was een van haar oudste vrienden, en ze had zijn eerste bruiloft gemist. Ze had toen geen geld gehad voor de reis naar Rhode Island. (Ze had nog steeds geen geld voor een reis naar Rhode Island.)

Maar dit keer trouwde hij hier in Omaha, vlak in de buurt. Natuurlijk kwam Shiloh op de bruiloft. Iedereen kwam.

Iedereen was dol op Mikey. Hij verloor mensen niet uit het oog. Shiloh had nooit echt begrepen hoe hij dat deed.

Ze kruiste het vakje met 'ja' aan op de uitnodiging en schreef erbij: 'Met toeters en bellen!'

In de week voor de bruiloft kocht ze in de uitverkoop een nieuwe jurk. Donkerrood, met een dessin van bloemetjes en een laag uitgesneden hals. Die was bedoeld als een jurk tot op de kuit, dus bij Shiloh viel hij tot op de knie. De mouwen waren ook aan de korte kant, ze droeg er wel een spijkerjasje overheen. (Kon je naar een bruiloft een spijkerjasje aan? Een tweede huwelijk?) (Dat was vast oké. Ze wilde een zijden bloem op haar borst spelden.)

De bruiloft was op een van Ryans vrijdagen. Shiloh wachtte totdat hij de kinderen had opgehaald voordat ze zich ging voorbereiden. Ze wilde niet dat Ryan haar met make-up zag. Of op hoge hakken. Ze wilde niet dat hij zag dat ze haar best deed.

Misschien waren er mensen die er goed uit wilden zien voor hun ex, om die persoon te laten zien wat ze kwijt waren of zo. Shiloh had liever dat Ryan helemaal niet aan haar dacht. Wat haar betreft mocht hij denken dat hij te goed voor haar was. Hij mocht denken dat Shiloh was afgetakeld.

Shiloh was een gescheiden vrouw van drieëndertig met twee kinderen

onder de zes; misschien was ze inderdaad afgetakeld.

Ryan was laat, hoewel ze tegen hem had gezegd dat ze weg moest. (Ze had nooit tegen hem moeten zeggen dat ze weg moest.)

Hij was laat en de kinderen hadden genoeg gekregen van het wachten. Ze hadden honger en zaten te mokken toen hij eindelijk kwam opdagen en zomaar de woonkamer in draafde, alsof ze hem had gevraagd om binnen te komen.

‘Ze hebben honger,’ zei Shiloh.

En Ryan zei: ‘Waarom heb je ze niks te eten gegeven, Shy?’

En Shiloh zei: ‘Omdat jij met ze uit eten zou gaan.’

En toen zei hij...

Het deed er niet toe wat Ryan daarna zei. Hij zou de komende vijftien jaar aan co-ouderschap altijd hetzelfde blijven zeggen, en Shiloh moest ernaar blijven luisteren, omdat... Tja, omdat ze de nodige ernstige fouten en misrekeningen had gemaakt.

Het was grappig, bijna, dat Shiloh zo’n zootje van haar leven had gemaakt, en dat voor iemand die er altijd trots op was geweest dat ze goed was in beslissingen nemen.

Dat had ze als tiener voor zichzelf bepaald. Ze dacht dat ze goed was in beslissingen nemen omdat ze dat graag deed. Een beslissing nemen voelde goed, dat pepte haar op. Als iemand ergens over zat te twijfelen of tussen twee mogelijkheden heen en weer bleef zwenken, kwam Shiloh graag tussenbeide om de knoop door te hakken. Alles op deze wereld zou heel wat sneller gaan en veel duidelijker zijn als Shiloh de leiding zou hebben.

Als Shiloh op dit moment de tiener die ze ooit was zou kunnen toespreken, zou ze haar duidelijk maken dat je niks had aan beslissingen nemen als het niet de juiste waren, en ze zelfs niet een beetje in de buurt van de juiste kwamen.

Ten slotte vertrok Ryan met de kinderen. En Shiloh rukte het opruimings-etiketje van haar jurk. Ze maakte zich op. Ze stak haar haar op. Ze ging op haar tenen staan om haar laarzen over haar kuitten dicht te kunnen ritsen.

Ze had het jawoord al gemist, maar ze zou de receptie niet missen. Die zou niemand missen. Iedereen zou er zijn.

De receptie werd gehouden in een gehuurd zaaltje op de eerste verdieping van een worstelvereniging voor de jeugd. Mikey trouwde dit keer met iemand uit de buurt, een meisje dat op hun middelbare school een paar klassen lager had gezeten.

Het was een diner, geen buffet, met toegewezen zitplaatsen. Chic.

‘Shiloh!’ riep iemand naar haar zodra ze de hal in liep. ‘We dachten dat je niet zou komen!’

Het was Becky. Shiloh en Becky hadden op school samen in de redactie van de schoolkrant gezeten. Twee handen op één buik, ze hadden zelfs een keer samen iets gestolen, een dranghek, en ze spraken elkaar af en toe nog steeds. Ze waren vrienden op Facebook. (Shiloh logde bijna nooit in op Facebook.)

‘Ik ben er,’ zei Shiloh, die een glimlach tevoorschijn wist te toveren. Ze wist nu al dat ze vanavond van alles tevoorschijn zou moeten toveren.

‘Je zit aan onze tafel,’ zei Becky. ‘Het is net een reünie van journalistiek. Iedereen is er. O god, wacht, je zát aan onze tafel, maar we dachten dat je niet zou komen, dus we hebben je plaats aan Aaron King gegeven, ken je hem nog? Hij zat in de tweede?’

‘Ja, ik ken hem nog. Het geeft niet.’

‘Maar kom even hallo zeggen. Iedereen is er.’

‘Niemand kan nee zeggen tegen Mickey,’ zei Shiloh.

‘Daar heb je helemaal gelijk in,’ beaamde Becky. ‘En we dachten allemaal dat de drank de hele avond gratis zou zijn.’ Ze lachte. ‘Ach ja.’

Shiloh liep achter Becky aan de zaal in. Met geheven hoofd en haar blik recht vooruit, en ze zocht met opzet niet naar bekende gezichten. Iedereen die Shiloh herkende, zou zich een weg in haar gezichtsveld moeten banen.

Ze kwamen bij hun tafel aan. Daar was de man van Becky, en Tanya... God, Shiloh had Tanya al jaren niet meer gezien. En de man van Tanya, ja, ze hadden elkaar al eens ontmoet, hoi, hoi. Omhelzing. Hoi. Nia. En Ronny. Shiloh had een hekel aan Ronny. Vroeger in elk geval wel; had ze nog steeds een hekel aan Ronny? Toch omhelsde ze hem. Mensen, al die mensen. Uit een heel klein stuk van Shilohs leven (toen had het niet zo klein geleken). Al die mensen die haar kenden en zich haar konden herinneren. Ze aten allemaal salade en boden hun excuses aan omdat ze haar plaats hadden weggegeven, maar dat gaf niet, Shiloh vond het niet erg. Ze trok later wel een stoel bij. Het was goed om hen weer te zien, zei ze, en dat was echt zo. Het was goed om te weten wie er waren, van vroeger.

En wie niet.

Het was logisch dat hij er niet was, hij zat toch in Virginia? Dat was het laatste wat Shiloh had gehoord, dat hij in Virginia zat. Misschien zou iemand er later nog over beginnen...

Natuurlijk was hij er niet. Hij zat bij de marine. Hij voer nu waarschijnlijk ergens op een of andere oceaan. Kwam vast niet vaak thuis. Dat had ze een keer gehoord, dat hij niet vaak thuiskwam...

Hij was er niet, en anderen waren er wel, en ze kon hier nu van genieten. Van hen genieten. Van íéts genieten.

Shiloh wilde daar niet blijven staan, zo naast haar vrienden van vroeger die hun salade opaten. Ze kneep in een paar schouders, perste zich toen tussen de tafels door naar die ene in de hoek waar Aaron King eigenlijk had moeten zitten. (Ze wist eerlijk gezegd niet meer wie hij was.) Daar zat een stelletje, omringd door lege stoelen.

‘Mag ik erbij komen zitten?’ vroeg Shiloh.

Dat mocht. Ze stelden zichzelf voor, als een oom en tante van Mikey, en zeiden dat ze haar broodje al hadden opgegeten.

‘We hebben alle broodjes opgegeten,’ zei de oom. ‘We dachten dat we deze tafel voor onszelf hadden!’

De tante lachte kakelend en hartelijk. ‘We wilden je taart ook opeten.’

‘Dat kan nog steeds.’ Shiloh ging zitten. Naast haar bord stond een wit theelichtje, met het opschrift MIKE & JANINE, 20 JANUARI 2006.

Shiloh pakte het op en rook eraan. Lavendel.

Nu kon ze om zich heen kijken, nu ze wist dat hij er niet was. Het was veilig.

De tafels stonden aan de ene kant van de zaal en aan de andere kant was een dansvloer. Een discobal in de hoek weerkaatste nu al het licht van flitsende spotjes. Shiloh had hier al drie of vier bruiloften meegemaakt, maar de zaal had er nog nooit zo goed uitgezien als nu. Iemand had kerstlichtjes rond alle buizen gebonden. De stoelen waren in tule gewikkeld.

Shiloh hield van bruiloften. Gek genoeg. Nog steeds. Ze vond het leuk om mensen op hun paasbest te zien. Ze hield van een nieuw begin. Ze hield van de bloemen en de bedankjes voor de gasten en de zakjes met gesuikerde amandelen.

Er waren heel veel mensen die Shiloh zich vaag van school kon herinneren... Ze zagen er allemaal een beetje ouder en dikker uit, in meer of mindere mate door het leven getekend.

Het was simpel om Mikeys vrienden uit New York eruit te pikken. Mensen uit de kunstwereld. Er was een vrouw in een superstrakke knalgele jurk en een man in een wijde zwarte broek tot vlak boven zijn enkels met daaronder laarzen met plateauzolen.

Vroeger had Shiloh altijd heel veel moeite gedaan om er anders uit te zien dan anderen... maar ze was haar hipheid kwijtgeraakt, en ze was toch al nooit zo hip geweest als deze mensen. In vergelijking met hen voelde ze zich slonzig. Bij elkaar geraapt. Hoewel ze in jaren niet zo haar best had gedaan.

Ze zocht in de drukte naar Mikey. Ze moest hem haar excuses aanbieden omdat ze de plechtigheid had gemist. Misschien had hij het niet gemerkt. Hij had ongetwijfeld genoeg andere dingen aan zijn hoofd.

Iemand in de buurt van Shiloh tikte met een vork tegen een wijnglas, en anderen deden dat na, iedereen draaide zich gretig om, zodat ze konden zien hoe de bruid en bruidegom elkaar kusten. Shiloh volgde de blikken naar de tafel met het bruidspaar.

Daar was Mikey. Met zijn blonde krullen en zijn brede, malle lach. Hij droeg een wit pak. Dat was duidelijk Janine, daar naast hem in de bruids-

jurk. Dan de bruidsmeisjes in lichtgroen satijn. En de bruidsjonkers. En Cary.

Cáry.

Shiloh klemde haar handen in haar schoot in elkaar.

Cary was een bruidsjonker.

Juist, ja... Juist. Logisch.

Natuurlijk was Cary er.

Natuurlijk zou hij dit niet missen.

Sinds Shiloh Mikeys uitnodiging had ontvangen, had ze zich dit moment al voorgesteld. Maar ze had zich geen voorstelling van Cary kunnen maken. Hij zat niet op Facebook. Hij verscheen niet na zoekopdrachten op Google.

Ze bleef aan hem denken zoals hij er op school uit had gezien, gek genoeg in zijn uniform van het ROTC, het trainingskorps voor reserveofficieren dat middelbareschoolleerlingen voorbereidde op een loopbaan bij het leger, en dat terwijl ze hem daarna nog had gezien... Op de reünie, vijf jaar na hun examen. Toen had hij tegenover haar gestaan, in hetzelfde kringetje oude vrienden. Die dag had ze amper een woord met Cary gewisseld. Shiloh had Ryan meegenomen naar de reünie; ze waren toen al getrouwd. (Ze hadden Cary niet op hun bruiloft uitgenodigd.)

Shiloh had maandenlang gedacht aan dit moment, het moment waarop ze Cary weer zou zien, maar zelfs in haar verbeelding zou het voor hem niet zo veel betekenen als voor haar. Cary zou er niet de hele dag aan denken. Hij zou zich niet afvragen, piekeren, of Shiloh er zou zijn. Hij zou bij wijze van spreken geen nieuwe jurk hebben gekocht, voor het geval dat.

Cary zag er goed uit. Hier. Nu. Van een afstand. Hij zag er beter uit dan de anderen, minder afgeleefd. Hij zag er zongebruind uit. Zijn haar was nog altijd zo kort...

Hij draaide zich om, bijna alsof hij voelde dat Shiloh naar hem keek. Ze stond te ver weg om te kunnen zeggen dat hun blikken elkaar kruisten, en of hij haar eigenlijk wel herkende, maar ze glimlachte flauwtjes en stak haar hand op om naar hem te zwaaien. Cary zwaaide terug. Misschien zwaaide hij alleen maar omdat er iemand naar hem had gezwaaid.

Shiloh liet haar hand zakken. Cary keek nog steeds haar kant op.

Hij stond op en liep achter het bruidspaar langs. Hij zei iets tegen Mickey. Hij keek weer op in de richting van Shiloh en schuifelde toen langs de stoelen van de bruidsmeisjes de zaal in, haar kant op.

Shiloh trok haar spijkerjasje recht. (Waarom had ze een spijkerjasje aan?) Cary droeg een donkerblauw pak, mensen huurden blijkbaar geen smoking meer voor een trouwerij. Hij liep nu naar haar tafel, en Shiloh stond op, om vervolgens te beseffen dat ze dat niet had moeten doen, alsof zij de heer was en hij de dame, maar het zou raar zijn om weer te gaan zitten. Ze trok opnieuw haar jasje recht. Cary keek naar haar, zo van: ik kom eraan. En ze knikte, zo van: dat zie ik, en ze glimlachte. Ze zwaaide weer en hij zwaaide terug. Hij was er bijna, de tafels stonden te dicht op elkaar, het ging langzaam. Shiloh vroeg zich af of ze hem moest omhelzen als hij bij haar arriveerde. Ze had bijna iedereen aan de andere tafel omhelsd, en sommige van hun partners. Ze was erg goed geworden in nonchalant omhelzen.

‘Shiloh,’ zei Cary toen hij bij haar aankwam.

‘Cary.’ Ze glimlachte naar hem.

Hij glimlachte terug.

Hij zag er góéd uit. Zelfs van dichtbij. Cary had lichtbruin haar en een hartvormig gezicht met smalle kaken en een puntige kin. Ze kende hem alleen gladgeschoren. (Mocht je wel een baard hebben bij de marine?) Vroeger op school was hij een lange slungel geweest, maar hij had nu vorm gekregen. Hij zag er volwassen uit. Gesetteld. Hij zag eruit alsof hij North Omaha achter zich had gelaten.

‘Wat leuk om je te zien,’ zei Shiloh.

‘Ja,’ zei Cary, knikkend. ‘Je was niet bij de huwelijksluiting.’

‘Dat klopt,’ bevestigde ze. ‘Gedoe met mijn kinderen.’ Wist Cary dat ze kinderen had?

Hij knikte, blijkbaar wist hij dat.

‘Je bent een bruidsjonker,’ zei ze.

‘Blijkbaar heb ik het de eerste keer zo goed gedaan dat ze me weer vroegen.’

Shiloh neuriede een lachje. ‘Moet je nog spreken?’

‘Nee, dat mag de getuige doen. Bobby. Hij is heel erg dronken, dus ik ben benieuwd wat dat wordt.’

‘Misschien moet je iets voorbereiden, voor de zekerheid.’

‘Ik improviseer wel.’

Shiloh knikte. En knikte toen nog eens. ‘Mooi pak.’

Cary keek naar beneden. ‘Dank je. Vorige keer hadden we smokings, maar nu zei Janine: “Jullie hoeven geen smoking te huren, koop maar een donkerblauw pak dat je later nog eens aan kunt.”’ Cary keek weer naar Shiloh. ‘Ik geloof niet dat ze beseft dat een pak kopen véél duurder is dan een smoking huren.’

‘Het kan haar waarschijnlijk niet schelen.’

‘Nee, waarschijnlijk niet. Het is haar grote dag. Ik ben maar een accessoire.’

‘Ben je met het vliegtuig gekomen?’

‘Ja.’ Cary knikte. ‘Ja.’

‘Vanuit Virginia?’ Om de een of reden begon Shiloh te wijzen.

‘Vanuit San Diego, om precies te zijn.’

‘O.’ Shiloh bewoog haar hand in de andere richting.

‘Je zat de eerste keer goed.’ Cary bewoog haar pols weer terug.

Ze lachte, opgelaten. ‘Noord, zuid...’

Cary lachte ook, een beetje. ‘Oost, west.’

‘Ja. Ja.’

‘Ik heb in Virginia gezeten,’ zei hij. ‘Maar ik ben twee jaar geleden overgeplaatst naar San Diego.’

‘Ik dacht dat je misschien ergens op een boot zat...’

‘Ik werk inderdaad op een schip,’ zei hij.

‘Ja?’

‘Ja.’ Hij knikte weer. Hij lachte nog steeds een beetje. ‘Maar ik woon in een appartement.’

‘Dus je kantoor is zeg maar op een schip?’

‘Ja.’

Shiloh moest ook nog steeds een beetje lachen. Hoewel er niks grappig

was, en alles ongemakkelijk was. ‘Ik heb eerlijk gezegd geen idee hoe dat werkt bij de marine,’ gaf ze toe.

‘Dat geeft niet,’ zei hij. ‘Hoe zou je dat moeten weten?’

Ja. Hoe zou Shiloh moeten weten hoe Cary zijn dagen en nachten doorbracht? Of waar hij was geweest? Wat hij deed, wat hij voelde... ‘Nou, ik betaal je salaris,’ zei ze, ‘dus ik zou beter op de hoogte moeten zijn.’

‘Daar wilde ik het nog over hebben...’

Shiloh lachte snuivend. ‘Is dat zo?’

Hij glimlachte recht in haar ogen. Shiloh had hakken aan, dus ze was iets langer dan hij. ‘Mikey zei dat je nog steeds in Omaha woont,’ zei Cary.

Ze stopte een plukje haar achter haar oor. ‘Dat klopt.’

‘Hij zei dat je iets met theater doet.’

‘Ik doe niks met theater,’ zei ze snel. ‘Ik werk bij het jeugdtheater.’

‘Dat is iets met theater doen.’

‘Het is vooral administratief werk.’

‘Het klinkt interessant.’

‘Het is...’ Shiloh schudde haar hoofd. ‘... heel erg non-profit.’

‘En je hebt kinderen. Van jezelf, bedoel ik.’

‘Dat klopt,’ zei ze. ‘Twee. Een jongen en een meisje.’

Cary stond te knikken.

‘Zes en bijna drie,’ zei Shiloh.

‘Ik had moeten vragen hoe oud.’

‘Dat is niet verplicht.’

‘Heb je foto’s?’

‘Eh...’ Had ze die? Ze keek naar haar tas.

‘Het geeft niet,’ zei Cary. Hij zag er verontschuldigend uit. Ongemakkelijk. ‘Sorry. Ik nam aan dat je zou willen dat ik dat vroeg.’

‘Ik geloof dat ik dat nooit doe, foto’s laten zien. Omdat ik nooit weet wat ik moet zeggen als mensen me foto’s van hún kinderen laten zien, en dat terwijl ik ze zelf ook heb.’

‘Ik zei meestal: “Moet je nou eens kijken.”’

‘Dat is een goeie.’ Shiloh lachte. Natuurlijker. ‘Het is niet dat ik geen leuke kinderen heb of zo. Ze zijn erg leuk. Dat moet je dan maar geloven.’

‘Dat doe ik.’ Cary glimlachte. Zijn mond was dicht en er zaten diepe groeven in zijn wangen. Hij had altijd al een gezicht vol rimpeltjes gehad: in zijn wangen, onder zijn ogen, op zijn voorhoofd. Zelfs op de middelbare school al. Alsof hij te veel gezicht voor de beschikbare ruimte had. Cary kreukelde als hij blij was en rimpelde als hij boos was.

Hij was Shiloh zo vertrouwd.

Het was zo vertrouwd om dicht naast hem te staan.

Ze hadden net zo goed naast hun lockers kunnen staan. Naast de stationswagen van zijn moeder. In de rij voor de bioscoop.

‘Het is zo raar om met je te praten,’ zei Shiloh. Ze probeerde te lachen toen ze dat zei, zo van: is het niet raar? Is het niet grappig?

Cary keek gekwetst. ‘O ja?’

Shiloh voelde haar gezicht betrekken. ‘Het is zo raar om met je te praten,’ zei ze weer, zonder te lachen, ‘zonder... je weet wel, iets te weten.’

Cary duwde zijn tong over zijn onderlip naar voren.

En niet alles te weten, dacht Shiloh.

Een serveerster reed met een serveerwagentje om hun tafel heen. Ze pakte twee borden op en keek naar het oudere echtpaar. ‘Kip? Kip?’

Shiloh keek naar Cary. Ze moest dit minder raar maken. Dit was hun eerste gesprek in veertien jaar en ze wilde niet dat het zo zou eindigen. Ze wilde niet dat het zou eindigen. ‘Misschien kunnen we wat meer bijpraten...’

‘Kip?’ De serveerster wees naar Shiloh.

‘Ja,’ zei Shiloh, ‘dank u.’

‘Kip,’ zei Cary, en hij stak zijn hand op.

De serveerster zette twee borden voor hen op tafel.

Shiloh draaide zich naar hem om. ‘Moet jij niet aan de tafel met het bruidspaar zitten?’

‘Niemand zal me missen,’ zei hij.

‘Je krijgt daar vast speciaal eten...’

‘Speciale kip?’

‘En gratis bier.’

Cary trok haar stoel onder de tafel vandaan. ‘Niemand zal me missen,’ zei hij weer.

Eerder

Ze zaten voorin in de auto van Cary's moeder op elkaar gepropt omdat de achterbank altijd vol rotzooi lag. Met bijvoorbeeld tassen vol spullen die zijn moeder bij de kringloop kocht en vervolgens niet mee het huis in nam, totdat ze ten slotte kapotgingen omdat er iemand op ging zitten of ze te vaak heen en weer waren geslingerd. Het was een nare vicieuze cirkel, maar Cary probeerde het te negeren. Shiloh vroeg zich af of het er bij hem thuis ook zo uitzag. Ze was er nog nooit binnen geweest.

Cary reed altijd, en Mikey zat rechts voorin, en Shiloh zat in het midden. Ze leunde meer tegen Cary aan, omdat het zou raar zijn om tegen Mikey aan te leunen. En ook omdat Mikey het niet vervelend zou vinden.

Cary vond het wel vervelend. Shiloh zat onderweg aan hem. Er zat een gaatje in de naad van zijn legerbroek, aan de buitenkant van zijn bovenbeen. Ze frunnikte eraan en Cary probeerde zijn been weg te trekken. 'Maak mijn broek niet stuk.'

'Hij is al stuk.'

Ze gingen naar de film. *Delicatessen*. Omaha had maar één filmhuis, en ze gingen alle drie naar bijna elke film die daar draaide. Mikey hield van kunstzinnige dingen. En Shiloh vond het wel aardig... hoewel de meeste films die ze zagen helemaal niet te volgen waren, en vaak best wel gênant. (Europeanen die rookten op balkons. Of seks hadden in smerige keukens.) Maar de films waren verwarrend op een manier die Shiloh het gevoel gaf dat ze slim was. Dat ze in elk geval genoeg begreep om daar te zitten, in de voorhoede van iets. Van hun drieën was Cary meestal degene die met de opmerking 'Nou, dat was waardeloos' weer naar buiten liep. Maar toch bleef hij meegaan. Hij bleef rijden. Hij bleef voor Shiloh betalen als ze geen geld had voor een kaartje. (Cary werkte in het weekend in een supermarkt.)

In de zaal zat Cary altijd in het midden. Omdat Mikey en hij naast elkaar moesten zitten om grappen met elkaar te maken. En omdat Shiloh naast Cary moest zitten, omdat dat nu eenmaal moest.

Toen *Delicatessen* afgelopen was, zei Cary: ‘Minder kannibalisme had ook wel gemogen.’

‘Of juist meer,’ zei Mikey. ‘Dat kun je nooit zeker weten.’

‘Oké, dat is waar,’ was Cary het met hem eens. ‘Hoe dan ook, het was een ongemakkelijke hoeveelheid kannibalisme.’

‘Ik geloof dat het kannibalisme een metafoor was...’ zei Shiloh.

‘Waarvoor?’ vroeg Cary.

‘Weet ik niet. Ik zeg alleen dat het volgens mij een metafoor was.’

‘Nou, ik heb trek,’ zei Mikey.

Shiloh lachte.

‘Waar zouden ze mensen als ons bedienen?’ vroeg hij. ‘O, en ik heb maar drie dollar.’

Shiloh had één dollar. En Cary had er acht, maar hij had vijf dollar nodig voor benzine.

Ze gingen naar Taco Bell.

Ze namen ieder een burrito met bonen en daarna nacho’s supreme om te delen. Shiloh en Mikey aten het grootste deel van de chips omdat Cary reed. Ze probeerde hem er een paar te voeren, maar hij duwde alleen maar fronsend haar arm weg.

Cary had knokige handen. Opgezwollen knokkels. Knobbelige polsen. Ellebogen met schaafwonden. Hij zag eruit alsof hij niet de aanbevolen dagelijkse hoeveelheden kreeg. Hij was bleek en had te veel moedervlekken. Donkere, zelfs op zijn gezicht. Hij was best lang, en sterk als het nodig was, maar hij had iets onvolgroeids. Een beetje alsof hij langer was geworden ten koste van een of andere vitale functie. Het zou Shiloh niet verbazen als bleek dat Cary maar één nier had. Of dat hij zijn eigen ingewanden verteerde. Hij had haar hem een paar nacho’s moeten laten voeren.

Cary bracht altijd eerst Mikey naar huis en daarna Shiloh. Zij en Cary woonden maar een paar straten bij elkaar vandaan.

Shiloh woonde recht tegenover Miller Park. Dat was een van de grote oude parken die deel uitmaakten van de oorspronkelijke stadsplanning. Daar had je een speeltuin en een zwembad en een golfbaan... (Wie golfde er nou in North Omaha?) In het park waren een paar schietpartijen tussen straatbendes geweest. En een paar gewone schietpartijen. Het was verboden om er 's avonds doorheen te rijden. Shiloh probeerde Cary altijd over te halen om dat te doen, maar hij deed het nooit.

Soms reden ze een tijdje rond voordat hij haar naar huis bracht. Ze zaten nu in het laatste jaar van de middelbare school, ze konden min of meer doen wat ze wilden. En ze hadden geen van tweeën ouders die in de gaten hielden waar hun kinderen uithingen.

Cary woonde bij zijn moeder (die eigenlijk zijn oma was, lang verhaal) en de vierde man van zijn moeder, die Cary niet eens zijn stiefvader wilde noemen.

Shiloh had alleen haar moeder. Haar vader was nooit in beeld geweest. Letterlijk; Shiloh had nog nooit een foto van hem gezien. Haar moeder had vriendjes die kwamen en gingen. Het was altijd een opluchting als ze gingen.

Vanavond reed Cary na Mikeys huis meteen naar dat van Shiloh, maar hij reed achteruit haar oprit op, zodat ze het park konden zien. Dat betekende dat hij geen haast had om naar huis te gaan.

Shiloh plaagde Cary minder als ze met z'n tweeën waren. Ze deed nog altijd net zo vervelend, misschien wel meer, maar Cary vond het niet vervelend. Hij liet haar aan de autoradio frunniken en in zijn zakken voelen. Soms speelde ze met zijn haar.

In de onderbouw had Cary's haar altijd om een knipbeurt verlegen gezeten. Zijn haar was sluijk en zat vol klitten. Nu betaalde hij zelf voor de kapper, en zijn haar rook altijd naar appels. Hij liet Shiloh aan zijn haar zitten, maar als ze eraan trok, duwde hij haar hand weg.

Soms had Shiloh het gevoel dat ze Cary teleurstelde. Ze was er bijvoorbeeld vrij zeker van dat hij doorgaans alleen maar dééd alsof hij zich aan haar ergerde. Maar daaronder zaten momenten waarop hij zich echt aan haar leek te ergeren.

‘Zou je me opeten...’ Shiloh haakte een vinger in een lusje dat in de zak van Cary’s legerbroek was genaaid, ‘als we op een berg vast kwamen te zitten en ik als eerste doodging?’

‘Nee,’ zei Cary.

‘Nee tegen het opeten? Of nee tegen de vraag op zich?’

‘Allebei.’

‘Ik zou jou denk ik wel opeten,’ zei ze. ‘Deels om in leven te blijven. En deels om je in de tijd die ik nog had bij me te kunnen houden.’

Hij keek haar fronsend aan.

Shiloh prikte hem met haar vinger. ‘Toe, wat zou jij doen?’

‘Je bent dood?’

‘Ja, maar ik ben nog vers. Deels bevroren.’

‘Nee, ik zou je niet opeten. Wat had ik dan nog om voor te leven?’

‘Misschien word je de volgende dag door een vliegtuig gezien.’

‘Nee,’ zei hij.

Ze prikte in zijn bovenbeen. ‘Ik denk dat de wereld ons allebei zal vergeten.’

Cary pakte haar pols vast en hield die heel even vast, bij zijn been vandaan.

Eerder

Zo ging het:

Cary en Shiloh reden samen naar school.

En eenmaal op school stonden ze met altijd hetzelfde groepje jongens naast iemands locker. Tenzij Shiloh zich aan een van hen ergerde. Dan ging ze bij de meisjes staan met wie ze journalistiek volgde. Of ze ging naar het lokaal van journalistiek om daar te werken; Shiloh was de hoofdredacteur van de schoolkrant. Soms stond ze op de trap voor de school met een paar kinderen uit lagere klassen, want ze was een beetje verliefd op een ervan, Kurt. Hij woonde in een van de betere buurten en was goed in wiskunde.

Soms had Shiloh 's morgens toneelclub. (Met Cary.) Of 's morgens natuurkundelclub. (Ook met Cary.) En soms moest ze 's morgens voor straf eerder naar school komen omdat ze haar huiswerk niet had gemaakt.

Zodra de les begon, ging zij naar het eerste uur journalistiek en Cary naar het ROTC, de voorbereidende lessen voor het leger.

En daarna kwam hij naar het lokaal van journalistiek, omdat ze daar allebei studie-uur hadden. Met Mickey. En ze zaten met z'n drieën te rotzooien in de donkere kamer. (Niks seksueels, natuurlijk.) Of ze rotzooiden in het computerlokaal. Of, als ze iets af moesten hebben, zaten ze te werken.

En daarna blablabla les.

En daarna middagpauze met Cary en Mikey en een heleboel anderen van journalistiek. Shiloh had recht op een gratis lunch, maar die deelde ze met een meisje dat Lisa heette, en in ruil daarvoor kocht Lisa elke dag als toetje een ijs hoorntje voor hen allebei.

Daarna weer les. Frans. Literatuur met Cary. Jaarboek.

Altijd iets na school. Repeteren voor het toneelstuk. Dingen voor de schoolkrant. Mikey begon een afdeling van Amnesty International, en ze deden allemaal mee. Ze schreven brieven aan de president van Chili en vroegen hem om de politieke gevangenen vrij te laten. Soms had Cary na school legerdingen en bedacht Shiloh andere dingen die ze kon doen. Ze hielp de docent handarbeid om de schoolmascotte opnieuw in elkaar te zetten, hoewel ze geen handenarbeid had gekozen en de school haar geen zak kon schelen. Kurt, de jongere jongen die ze leuk vond, zat in het herenvolleybalteam, dus soms keek ze na school naar de training.

En als Shiloh na school niks anders te doen had, ging ze bij de vlaggenmast op Cary zitten wachten.

Ze kon in haar eentje naar huis lopen, als ze wilde. Maar dat deed ze nooit.

Eerder

Cary's moeder had haar auto nodig, dus Shiloh en Cary liepen na school naar huis. Het was bijna drie kwartier lopen, door slechte buurten waar niemand hen kende. (North Omaha was een aaneenschakeling van slechte buurten, maar het was anders als je er zelf woonde.)

Cary droeg zijn uniform van het ROTC en dat maakte het nog veel erger.

Shiloh haatte dat uniform. Ze haatte alles waarvan het een symbool was, zoals oorlog en baby's doodmaken, en natuurlijk de overduidelijke associatie met de Hitlerjugend, en ze haatte het ook altijd dat het zo lélijk was. Dat hoekige groene pak, gedeeltelijk van polyester, plus het lichtgroene overhemd, de zwarte polyester stropdas.

De broeken pasten niet goed, zeker bij de meisjes niet. Ze waren onderaan te wijd, en die van Cary was te kort, omdat hij zijn uniform had gekregen toen hij nog in de groei was. Hij was nog steeds in de groei.

Als je bij het ROTC zat, moest je elke maandag je uniform aan, ook als het warm was, en ze stonken altijd een beetje. Op maandagochtend bij Cary in de auto rook Shiloh altijd zijn uniform. De muffe lucht. Het oude zweet. Niemand liet zijn uniformjasje ooit professioneel reinigen. Cary had de nodige lintjes en medailles op zijn borst, en Shiloh vond het ROTC zo erg dat ze daar nooit aan frunnikte.

Shiloh vond het vreselijk dat Cary bij het ROTC zat. Ze haatte het. Ze probeerde er doorgaans niet aan te denken, maar daar was nu geen ontkomen aan, want ze liepen niet door hun eigen buurt en hij droeg dat stomme uniform. Die hoogwaterbroek. Dat overhemd met die korte mouwen dat de aandacht vestigde op zijn ellebogen, die er gekneusd uitzagen. Hij droeg zijn jasje over zijn arm. Er had al iemand uit een auto-raampje gehangen en geroepen: 'Gaat het, soldaatje?' En dat was waar-